പാമ്പാടി തിരുമേനിയും പരിസ്ഥിതി ദർശനവും

ഫാ. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്

പാമ്പാടി തിരുമേനി ചെറുപ്പത്തിൽ തന്റെ പർണ്ണശാല പണിതത് പൊത്തൻപുറം എന്ന വിജനമായ ഒരു കുന്നിൻമുകളിലായിരുന്നു. കാനനഛായയുള്ള ഏകാന്തതയിൽ ഇരുന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കാനും തപോനിഷ്ഠകൾ അനുഷ്ഠിക്കാനുമായിരുന്നു ആ സന്യാസി ആഗ്രഹിച്ചത്.

രണ്ട് ആദ്ധ്യാത്മിക പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ സമ്മേളനമായിരുന്നു ആ ജീവിതശൈലി. ഒന്ന് ക്രിസ്തുവിന്റേത്, മറ്റേത് ഭാരതത്തിലെ മഹർഷിമാരുടേത്.

മിക്ക രാത്രികളിലും യേശു തന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ നിന്നും ജനങ്ങളിൽ നിന്നും വേർപെട്ട് ധ്യാനിക്കാനും പ്രാർത്ഥിക്കാനും പോയിരുന്നു എന്ന് സുവിശേഷങ്ങൾ സാക്ഷിക്കുന്നു. നറുനിലാവും പനിമഞ്ഞും പൊഴിയുന്ന നിശായാമങ്ങളിൽ ഒലിവുമരങ്ങളും ഈന്തപ്പനകളും ഇരുണ്ട നിഴൽ വിരിക്കുന്ന പലസ്തീൻ കുന്നുകളിലായിരുന്നു യേശു തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ പകുതിയോളം ചെലവിട്ടത്. പിന്നീടുണ്ടായ ക്രിസ്തീയ സന്യാസപ്രസ്ഥാനത്തിലെ നല്ല സന്യാസിമാർ ഈ മാതൃക ഒരളവിൽ ഏറ്റുവാങ്ങാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇന്ത്യയിൽ താപസന്മാരുടെ ആവാസ സ്ഥലങ്ങളെ 'തപോവനം' എന്നാണ് വിളിച്ചുവന്നത്. വനം ഏകാന്തവും വിജനവുമാണ്. പക്ഷേ, എണ്ണമറ്റ ജീവജാലങ്ങൾ അവിടെയുണ്ട്, ജൈവവൈവിധ്യത്തിന്റെ ഈറ്റില്ലമാണ് വനം. സാത്വികരായ താപസ്സർക്ക് ഈ ജീവികളൊന്നും 'വന്യജീവി'കളല്ല. അവർക്ക് സുഹൃത്തുക്കളും സഹചാരികളുമാണ് വനത്തിലെ പ്രാണികളും പക്ഷിമൃഗാദികളും. തപസ്വികളുടെ ധ്യാനാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ അവർക്കൊപ്പമാണ്.

എന്തുകൊണ്ടാണ് വനസ്ഥലികൾ സാധകർക്ക് പ്രിയങ്കരമാവുന്നത്? എന്തുകൊണ്ടാണ് മരുപ്പരപ്പിന്റെ ഭയാനകമായ ഏകാന്തത അവരെ മാടിവിളിക്കുന്നത്?

കാരണം, അവിടെയാണ് പ്രാപഞ്ചികരഹസ്യങ്ങൾ ചുരുളഴിയുന്നത്. ജീവന്റെ മഹാസമസ്യയിലേക്ക് ഉൾക്കാഴ്ച ലഭിക്കുന്നത് ഏകാന്തതയിൽ മനനം ചെയ്യുന്ന മനീഷികൾക്കാണ്. പ്രകൃതിയുടെ നിശബ്ദമായ താളലയങ്ങളെ സ്വന്തം ഹൃദയത്തിന്റെ സ്പന്ദനങ്ങളുമായി സമരസപ്പെടുത്താൻ നമുക്ക് കഴിയുന്നത് അവിടെയാണ്.

അങ്ങനെയാണ് ഹിമാലയത്തിന്റെ അഗമ്യഗിരികളിലും മെഡിറ്ററേനിയൻ കടലിലെ ഒറ്റപ്പെട്ട ആഥോസ് മലയിലും ഈജിപ്തിൽ നൈൽ നദിയുടെ ആർദ്രതയെ ഉപേക്ഷിച്ച് ഇരുവശങ്ങളിലും പടരുന്ന ഊഷരതയിലും സൈബീരിയയിലെ ഹിമക്കാടുകളിലും എന്നും ആത്മീയാന്വേഷകർ ചേക്കേറിയിരുന്നത്.

ദൈവസൃഷ്ടിയായ പ്രകൃതി 'എപ്പോഴും തുറന്നു വച്ചിരിക്കുന്ന വേദപുസ്തക'മാണെന്ന് കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറുമുള്ള ആചാര്യന്മാർ. സൂര്യനും ചന്ദ്രനും നക്ഷത്രങ്ങളും ഭൂമിയും സമുദ്രങ്ങളും അവയിലെ എണ്ണമറ്റ ജൈവകുലങ്ങളും ഒരേ കുടുംബസദസ്സിൽ സല്ലപിക്കുന്നത് നാം പ്രകൃതിയിൽ തിരിച്ചറിയുന്നു. അവിടെ നമ്മുടെ വേദപാഠം ആരംഭിക്കുന്നു.

പാമ്പാടി തിരുമേനിക്ക് എല്ലാ പക്ഷിമൃഗാദികളും കൂട്ടുകാരായിരുന്നു. കാക്കകളും പ്രാവുകളും അലഞ്ഞുനടക്കുന്ന നായ്ക്കളും വരൾച്ച ബാധിച്ച മരങ്ങളുമെല്ലാം മനുഷ്യരെപ്പോലെ തന്നെ ആ താപസ്സന്റെ ആർദ്രമായ സ്നേഹത്തിന് പാത്രമായിരുന്നു.

നമുക്കൊരു ധാരണയുണ്ട്, കാട് അക്രമാസക്തവും നാട് ശാന്തവും "നന്മകളാൽ സമൃദ്ധ"വുമാണെന്ന്. ശരിയായി പഠിച്ചാൽ മനസ്സിലാകും തിരിച്ചാണ് ഇപ്പോൾ സംഗതികളുടെ കിടപ്പെന്ന്. പുരോഗതിയും വികസനവും കൂടിവരുന്തോറും നമ്മുടെ നാട് ഹിംസയുടെ

പര്യായമായി മാറുകയാണ്. നമ്മുടെ റോഡുകളിൽ പദയാത്രികനായി ഓരംപറ്റി നടന്നു നോക്കിയാൽ മതി, എത്രമാത്രം അക്രമാസക്തമാണ് നമ്മുടെ വഴികളും ഗതാഗതവുമെന്ന് ഭയത്തോടെ തിരിച്ചറിയാം. ലക്കുകെട്ട വാഹനവേഗതയും ഭീഷണിപ്പെടുത്തുന്ന ഹോൺമുഴക്കങ്ങളും മറ്റവനെ മറികടക്കാനുള്ള മത്സരങ്ങളും വാഹനങ്ങൾ കാർക്കിച്ചു തുപ്പുന്ന വിഷപ്പുകയും ചൂടും വഴിമുറിച്ചു കടക്കാൻ നിൽക്കുന്ന ഗർഭിണികളും കുഞ്ഞുങ്ങളും വൃദ്ധജനങ്ങളുമടങ്ങിയ ഇരുകാലികളോടുള്ള കടുത്ത അവജ്ഞയുമെല്ലാം നമ്മുടെ വഴികളെ ഭീകരതയുടെ പാതകളാക്കുന്നു.

ഇതൊരുദാഹരണം മാത്രമാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ സമസ്തമേഖലകളിലും ഈ അക്രമ പ്രവണത വർദ്ധിച്ചു വരുകയാണ്. ഇതൊക്കെ വളരെ സ്വാഭാവികവും എല്ലാവരും ആവശ്യമായും അനുവർത്തിച്ചിരിക്കേണ്ട ജീവിതശൈലിയുമാണ് എന്നാണ് ഇപ്പോൾ പൊതു സങ്കൽപ്പം തന്നെ. ഇങ്ങനെയല്ലാതെ, നിർഭയമായി സ്ത്രീകളുൾപ്പെടെ എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും നടക്കാനും, സൗഹൃദത്തോടെ ഇടപെടാനും കടുത്ത മത്സരമില്ലാതെ ജീവിക്കാനും പരസ്പരം സഹായിക്കാനും സാധിക്കുന്ന ഒരു ബദൽ വ്യവസ്ഥ ഉണ്ടെന്നും ഉണ്ടാക്കാമെന്നുമുള്ള നേരിയ ചിന്തപോലും നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽനിന്ന് നഷ്ടപ്പെട്ടു പോയിരിക്കുന്നു. അക്രമവ്യവസ്ഥയുടെ വൻവിജയമാണിത്. മത്സരിച്ചും ആക്രമിച്ചും ഇടിച്ചുകയറിയും വേണ്ടിവന്നാൽ, ചെളിവാരിയെറിഞ്ഞുമാണ് ജീവിതവിജയം നേടേണ്ടത് എന്നാണല്ലോ നമ്മുടെ മഹത്തായ പുതിയ വിദ്യാലയങ്ങളൊക്കെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. കൂടുതൽ രോഗികളെ സൃഷ്ടിക്കാൻ വേണ്ടി കൂടുതൽ ആശുപത്രികളും വിദ്യയെ വികലമാക്കാൻ പുതിയ വിദ്യാലയങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കുന്നതിൽ നാം വലിയ സാമർത്ഥ്യം കാണിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിനെ നാം സംസ്കാരം, പുരോഗതി എന്നൊക്കെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. ഈ വ്യവസ്ഥ ക്രൂരവും മനുഷ്യത്വനിഷേധകവുമാണ് എന്നു പറയുന്നവരെ നാം ഭ്രാന്തരെന്നോ കവികളെന്നോ റൊമാന്റിക്കുകളെന്നോ വിളിക്കുന്നു.

വഴിനടക്കുന്ന യാത്രക്കാരന് വഴിയിൽ സുരക്ഷയില്ല എന്നു പറയുന്നതിന്റെ പ്രതീകാത്മകമായ അർത്ഥം നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ സാധാരണ മനുഷ്യർക്ക് സുരക്ഷയോ പ്രസക്തിയോ ഇല്ലെന്നാണ്. ഇവിടെ മനുഷ്യനും മനുഷ്യജീവനും വേണ്ടി നിലകൊണ്ട്, ബദൽവ്യവസ്ഥയ്ക്കു രൂപംകൊടുക്കേണ്ട മന്ത്രിമാരും മതമേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരും കൊടിയും പൊടിയും പറത്തി പായുകയും നിലവിലുള്ള ഭീകരവ്യവസ്ഥയുടെ അംഗരക്ഷകരായി കോപ്പിടുകയും ചെയ്യുന്നു.

നല്ല സന്യാസിമാരുടെയും താപസ്സരുടെയും പ്രസ്ഥാനം എന്നുമൊരു ബദൽ വ്യവസ്ഥയായിരുന്നു. പ്രകൃതിയെ നശിപ്പിക്കാതെ സ്നേഹിച്ചുകൊണ്ട്, സൃഷ്ടിക്കുവേണ്ടി നിരന്തരം ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ട്, തങ്ങളുടെ ഭക്ഷണം, വസ്ത്രം, പാർപ്പിടം തുടങ്ങിയ ഭൗതികാവശ്യങ്ങളെ ഏറ്റവും മിതവും ലളിതവുമാക്കി, മറ്റുള്ളവരുടെ പ്രത്യേകിച്ചും പാവങ്ങളുടെ, ന്യായമായ ആവശ്യങ്ങൾക്ക് മുൻതൂക്കം കൊടുത്ത്, പ്രാർത്ഥനാനിരതരായി, നന്മ പ്രവർത്തിക്കുന്നവരെയാണ് നല്ല സന്യാസിമാർ എന്ന് ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യം വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. ജീവിത ലാളിത്യത്തിലേക്കും അകൃത്രിമമായ പ്രകൃതിയിലേക്കും മദമാൽസര്യങ്ങളില്ലാത്ത ആത്മീയ ദർശനത്തിലേക്കും അവർ തിരിയുന്നത് നമ്മുടെ സമൂഹത്തിന് പുതിയൊരു ദർശനവും വഴിയും കാണിച്ചു തരാനാണ്. ആദമിനും ഹവ്വയ്ക്കും നഷ്ടപ്പെട്ട പറുദീസയെ പുനഃസൃഷ്ടിക്കയാണ് സന്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളിലൊന്ന്. അത് ഭൗതികമായ സുഖാന്വേഷണമല്ല, “നീതി വസിക്കുന്ന പുതിയ ആകാശവും പുതിയ ഭൂമി”ക്കും വേണ്ടിയുള്ള അന്വേഷണമാണ് (2 പത്രോ. 3:13).

യെശയ്യാ പ്രവാചകൻ മിശിഹായുടെ ആഗമനത്തിങ്കൽ സംഭവിക്കുന്ന പുതിയ (ബദൽ) വ്യവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ സന്യാസപ്രസ്ഥാനത്തെ പ്രചോദിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത് പറുദീസയുടെ സൂചനയാണ്:

“അവന്റെമേൽ യഹോവയുടെ ആത്മാവു ആവസിക്കും; ജ്ഞാനത്തിന്റെയും വിവേകത്തിന്റെയും ആത്മാവ്, ആലോചനയുടെയും ബലത്തിന്റെയും ആത്മാവ്, പരിജ്ഞാനത്തിന്റെയും ദൈവഭക്തിയുടെയും ആത്മാവു തന്നെ (11:2). “അവൻ ദരിദ്രന്മാർക്ക് നീതിയോടെ ന്യായം പാലിച്ചു കൊടുക്കയും ദേശത്തിലെ സാധുക്കൾക്ക് നേരോടെ വിധി കൽപ്പിക്കയും ചെയ്യും....” (11:4).

“ചെന്നായ് കുഞ്ഞാടിനോടു കൂടെ പാർക്കും. പുള്ളിപ്പുലി കോലാട്ടുകുട്ടിയോടുകൂടെ കിടക്കും. പശുക്കിടാവും ബാലസിംഹവും തടിച്ച മൃഗവും ഒരുമിച്ചു പാർക്കും. ഒരു ചെറിയ കുട്ടി അവയെ നടത്തും. പശു കരടിയോടുകൂടെ മേയും. അവയുടെ കുട്ടികൾ ഒരുമിച്ച് കിടക്കും. സിംഹം കാള എന്നപോലെ വൈക്കോൽ തിന്നും.”

“മുല കുടിക്കുന്ന ശിശു സർപ്പത്തിന്റെ പോതിങ്കൽ കളിക്കും. മുലകുടി മാറിയ പൈതൽ അണലിയുടെ പൊത്തിൽ കൈയിടും.”

“സമുദ്രം വെള്ളംകൊണ്ട് നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ ഭൂമി യഹോവയുടെ പരിജ്ഞാനംകൊണ്ട് നിറഞ്ഞിരിക്കയാൽ എന്റെ വിശുദ്ധ പർവ്വതത്തിൽ എങ്ങും ഒരു ദോഷമോ നാശമോ ആരും ചെയ്കയില്ല” (11:6–9).

ദീർഘമായി ഇത് ഉദ്ധരിക്കാൻ കാരണം, മതവുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത സെക്കുലർ പരിസ്ഥിതി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉള്ളിൽപ്പോലും ത്രസിക്കുന്ന ആദർശം ഇതാണ്. സന്യാസപ്രസ്ഥാനത്തിലും ഇതു തന്നെയാണ് പറുദീസയുടെ ആദർശ വ്യവസ്ഥ. പാമ്പാടി തിരുമേനിയെപ്പോലുള്ള വിശുദ്ധരായ വ്യക്തികൾ, അവരുടെ ആദ്ധ്യാത്മിക സാധനകൊണ്ടും ദർശനംകൊണ്ടും ഇത് തിരിച്ചറിഞ്ഞ് ജീവിതത്തിൽ അനുഭവിച്ചവരാണ്. പരിസ്ഥിതിയുടെയും മനുഷ്യസാമൂഹിക വ്യവസ്ഥയുടെയും സർഗ്ഗാത്മകമായ ബദൽ വ്യവസ്ഥയാണിത്. നീതിയും സമാധാനവും സഹകരണവും സഹവാസവുമൊക്കെയാണ് ഈ ബദൽ വ്യവസ്ഥയുടെ മുഖമുദ്രകൾ. നമ്മുടെ നല്ല സാമ്പത്തിക ചിന്തകരും നല്ല രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞരും നല്ല മതനേതാക്കളും നല്ല ശാസ്ത്രജ്ഞരും മനുഷ്യഭാവിയെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഇതൊക്കെയാണ് ലക്ഷ്യമിടുന്നത് (“നല്ല” എന്ന വിശേഷണം ആവർത്തിക്കുന്നതിനു കാരണം, ഭൂരിപക്ഷവും അതിന് യോഗ്യരല്ല എന്നതുകൊണ്ടാണ്).

കലുഷമായ നമ്മുടെ പരിതോവസ്ഥയിൽ എന്താണ് ഈ ആദ്ധ്യാത്മിക പൈതൃകത്തിൽ നിന്നും നാം പഠിക്കേണ്ട ചില പാഠങ്ങൾ?

◆ കനിവും കരുണയുമായി ദൈവം തന്റെ സൃഷ്ടിയിൽ നൽകിയിരിക്കുന്ന മഹാദാനങ്ങളെ നന്ദിയോടെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് വിനയപൂർവ്വം ഉപയോഗിക്കുക.

◆ ശുദ്ധമായ വായുവും വെള്ളവും വെളിച്ചവും നമ്മുടെ ജന്മാവകാശമാണ്. അവയിൽ വിഷം ചേർക്കുന്ന ശക്തികളെ തിരിച്ചറിയുക.

◆ ലാഭത്തിനുമേൽ ലാഭം കൊയ്യാൻ വേണ്ടി പ്രകൃതിയെ നശിപ്പിക്കുന്ന നമ്മുടെ സഹോദരങ്ങളെ തിരുത്താൻ സ്നേഹവും ശക്തിയായ നിയമവ്യവസ്ഥയും ഉപയോഗിക്കുക.

◆ പൊതുസ്ഥലങ്ങളായ നമ്മുടെ ദേവാലയങ്ങളെല്ലാം സൗരോർജ്ജത്തിലേക്ക് അടിയന്തരമായി തിരിയുക. അന്നും എന്നും സൂര്യനാണ് ശുദ്ധമായ ഊർജ്ജത്തിന്റെ ഉറവിടം. പ്രകൃതിയെ നശിപ്പിക്കുന്ന കൃത്രിമമായ ഊർജ്ജസ്രോതസ്സുകളെ ക്രമേണ ഒഴിവാക്കുക.

നീതിയും സമാധാനവും സ്വാതന്ത്ര്യവും പ്രകൃതിസൗഹൃദവുമുള്ള ആവാസ വ്യവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് രൂപരേഖകൾ മെനയുകയും, അത്തരം പൊതുനന്മയ്ക്കു വേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കാൻ താൽപര്യമുള്ള എല്ലാ മനുഷ്യരോടും മതങ്ങളോടും സംഘടനകളോടും സഹകരിക്കയും ചെയ്യുക.